

klaratorisk Ret, og det er foreslaaet forandret her. Der foreslaas nemlig i Lovforslagets § 10, sidste Stykke, at denne Ret skal Forfatteren eller hans Arvinger ikke kunne skræve sig under visse Betingelser, som Paragraffen nærmere nævner. Vil man i det hele taget give Forfatteren denne Ret, tror jeg nok, det er nødvendigt at gøre denne Tilføjelse; thi som Forholdet er i Realiteten, vil en Forfatter, naar en saadan Regel ikke staar i Loven selv, kan man rolig sige, blive tvungen af vedkommende, til hvem han afhænder sit Stykke, til at skræve sig denne Ret. Den særlige Arvegangsret, som nu findes, hvad Forfatterretten angaar, er foreslaaet forandret, og det forekommer mig med god Grund, og jeg ser ikke, hvorfor man i sin Tid har indført en saadan, som det forekommer mig, aldeles abnorm Arvegangsmaade, som nu findes i Loven af 1857.

Kunstnerretten har man i Lovforslaget søgt at bringe i saa nær Overensstemmelse med Forfatterretten som muligt, og jeg kan sige, der er der taget de Hensyn til Kunstnerens Ønsker og Forlangender, som det har været muligt. Jeg kommer da til den vigtigste Forandring i den gældende Ret, nemlig Forslaget i § 4, ifølge hvilken en Forfatter ogsaa er beskyttet indenfor en vis given Tid mod Oversættelse af hans Værker. Derigennem vil der opnaas, at Danmark kan tiltræde Bernerkonventionen, der jo gaar ud paa en international Beskyttelse for den litterære og kunstneriske Ejendomsret. Forslaget, ligesom i det hele Bernerkonventionen, gaar jo i Virkeligheden ikke overdreven vidt; der forlanges ikke andet og mere, end at den fremmede Forfatter skal være beskyttet i 10 Aar mod Oversættelse uden hans Tilladelse. Man stilles altsaa paa ingen Maade lige med den indenlandske Forfatter, men dog maa man sige, at det er et meget vigtigt Skridt hen imod det i og for sig fornuftige. Man har indvendt imod denne Bestemmelse, at den var farlig for et lille Land, man har ment, at for Mandslivet i et lille Land maatte man ikke opstille nogen som helst Skranke, der kunde vanskeliggøre Forbindelsen mellem Udlandet og os. Men jeg tror, at denne Opfattelse beror paa en Fejltagelse. Hvad der virkelig er noget værd i Udlandets Litteratur, vil ganske sikkert komme herind, selv om vedkommende Forlæggere blive nødsagede til, hvad de nu ere fri for, at betale den fremmede Forfatter en passende Afgift. I det hele taget kan jeg ikke sige andet, end at den nuværende Retstilstand paa dette Omraade er en Tilstand, hvor det tillades os,

hvad man kunde kalde at leve kristelig og nære sig af Nov. Det er ganske sikkert en Uret mod en Forfatter, at andre selv i et fremmed Land kunne tage hans Landsprodukter og drage økonomisk Fordel af dem uden at give ham noget som helst Bederlag; det er en Uret, der gøres, og det er rigtigt og naturligt, at vi se at komme bort derfra. Men tillige maa det vel siges, at skulde endogsaa en Del af den nuværende Oversættelseslitteratur, som man jo i Mængde ser strømme her ind i Landet gennem Bladens Feuilletoner, maaste indskrænkes en lille Smule, var det ingen Ulykke. Det er sikkert ikke det bedste, hverken fra den ene eller den anden Side set, der ad den Vej kommer herind, og det kunde maaste hjælpe til, at Bladene kom til at tænke paa, at der ogsaa er danske Forfattere, hvis Arbejde kunde benyttes paa denne Maade, og at det ikke er nødvendigt at tage alt fra fremmede Romanforfattere, men at man ogsaa kunde tage fra vore egne. Ad indirekte Vej vil der altsaa være nogen Beskyttelse for vore egne Forfattere allerede gennem denne Bestemmelse, men endvidere ville, hvis vi indtræde i Bernerkonventionen, vore Forfattere blive beskyttede i Udlandet, og det har dog nogen Vigtighed, ja man kan vel sige, at det i den senere Tid har vist sig ikke at kunne faa saa ringe Betydning for vore Forfattere. Nu har man sagt: Ja, men der er ingen Ægalitet, ingen Ligelighed mellem et lille og et stort Land paa dette Omraade, vi aabne vor Dør for 20 Forfattere, naar een dansk Forfatter til Gengæld kommer ind paa det udenlandske Marked. Men paa den anden Side maa vi jo huske paa, at det Omraade, vi aabne for fremmede Forfattere, er ikke det samme, men 20—30 Gange mindre end det Omraade, der aabnes for vedkommende danske Forfatter, og derigennem tror jeg, man kan sige, at Ægaliteten fremkommer. Man har endelig ogsaa gjort den Indvending, at vi skulde vente, indtil Norge og Sverige ogsaa vilde tiltræde Bernerkonventionen. Jeg ser ingen Grund dertil. Forholdet mellem den danske og svenske Litteratur er ikke af den Bestaaffenhed, at der er nogen som helst Grund til at vente. Om vi tiltræde Konventionen eller ikke, kan være Svenskerne temmelig det samme, ligesom det ogsaa kan være os temmelig det samme, om Svenskerne tiltræde den eller ikke. Hvad Nordmændene angaar, er Forholdet det, at hvis vi tiltræde den, tvinges de til at gøre det samme. Det har ogsaa vist sig, at i Fjor, da man fra Regeringens Side henvendte sig baade til Norge og Sverige, blev der ganske vist svaret nej fra bægge Sider, men da man fra norsk Side